

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului : Pe un an . . . . . 240 Lei Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei	APARE DUMINECA Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor : Pentru publicațiuni oficiloase, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Inalt Prea Sfințitul Nicodem Munteanu noul patriarh al Bisericii ort. române.

Alaltăeri, Vineri în 30 Iunie 1939, Înaltul Colegiu Electoral s'a pronunțat : votul aproape unanim al alegătorilor a fost dat I. P. S. Sale Nicodem Munteanu patriarh-locotenent, mitropolit al Moldovei.

Alegerea aceasta nu este pentru nimeni o surpriză. Cel care a luat cârma Bisericii ortodoxe românești după moartea întâiului patriarh Miron, s'a dovedit dela primul pas bărbatul providențial, mâna tare care știe conduce în toate împrejurările instituția sfântă.

Iată motivul bucuriei noastre, temeiul nădejdiilor noastre, astăzi, când cariul răului amenință în mii de forme tezaurul nostru cel mai de preț, Biserica strămoșilor noștri.

Nu numai vârsta celor 75 de ani, pe care I. P. S. Sa o pune în cumpăna desavantajilor ce însoțesc această alegere ne umple de covârșitor respect, deși I. P. S. Sa spunea :

„Votul D. Voastre mă onorează, dar mă și îngrijorează.

Mă aflu în situația păunului, căruia Dumnezeu i-a dăruit un penaj frumos, dar are picioare urâte. Pare-se că așa mă găsesc și eu. Voturile D. Voastre sunt pentru mine un frumos penaj și ar trebui să mă mândrească, dar când mă văd în anul al 75-lea al vieții mele, pierd penajul, mai ales când socotesc și cuvintele Sfintei Scripturi că ce e mai mult de 80 ani este osteneală“.

Nu vârsta frumoasă a celui de al doilea patriarh este cheazășia unei serioase și demne reprezentări a Bisericii noastre, ci mai sunt

acele ascunse podoabe ale unui suflet călit în muncă aspră, energia voinții și agerimea spiritului, cari s'au tradus în realizări de-atâtea ori vrednice pentru Biserica păstorită până acum de I. P. S. Sa.

Mai puțin om al verbului și al scrisului, ni-a dat totuși Biblia noului testament cu mulți ~~ani~~ în urmă. Și ni-a mai dat o serie de admirabile înjghebări culturale în cea mai de seamă dintre mănăstirile Moldovei, Mănăstirea Neamțu.

Și totuși poate fi un cuvânt solemn al unui nou ales patriarh mai mișcător ca acesta :

„Azi Biserica face pomenirea celor 12 efînji apostoli. Dintre aceștia Petru îndură temniță, lanțuri și nu se leapădă de Domnul său. Pavel a străbătut atâtea primejdii pe mare, pe pământ și între frații cei mincinoși. . .

În istoria Bisericii noastre, Sfântul Nifon, Iosif din neamul Mușatinilor, Dosoftei, Grigorie al IV-lea, Veniamin, Șaguna, și acum în urmă Miron, toți mari apărători ai ortodoxiei, ai poporului, ai neamului.

Toate acestea fac să nu mă uit la partea aceea care îmi zicea: Nu îndrăzni“.

Evocarea în ceasul alegerii a jertfelniciei care totdeauna a germinat înălțare, glorie, triumf, — iată ce ne umple inima de admirație pentru nou alesul patriarh și de liniștitoare siguranță pentru viitorul Bisericii noastre.

Întru mulți ani I. P. S. Părinte!

Popoarele fără de Iisus Hristos.

Popoarele fără de Iisus Hristos —
Fiul lui Dumnezeu — par niște
pământ arate, sămănite dar ne-
săpate și neplivite.

De multe ori noi cei tineri, doritori de a afla și a ști cât mai multe, ne apropiem de bătrânii noștri dragi și din gura lor auzim vorbindu-se de timpuri trecute și vechi căci la rândul lor și ei au auzit dela bătrânii lor.

Dar noi nu numai că auzim dar am și învățat despre trecutele vremi când puțini erau stăpânii și mulți erau sclavii la stăpânii lor. Această slujire era mai mult de silă și nu de voie. Omul sclav nu era stăpân mai pe nimic căci și casa sa era zidită pe moșia stăpânului.

Iisus Hristos răstoarnă toată rânduiala cea rea și ne învață pe cea nouă și bună când zice: „n'am venit să stric legea ci s'o împlinesc“. Apropie pe sclav de stăpân și pe stăpân de sclav, pune femeia alături de bărbat și pe bărbat alături de femeie. Toți sunt egali înaintea lui Dumnezeu, de oarece toți sunt fiii aceluiasi Părinte.

Iisus Hristos a fost și este învățătorul, preotul și împăratul nostru cel sufletesc.

Acestea zice Domnul către jidovi: poporul meu ce am făcut vouă sau cu ce v'am supărat pe voi, pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit pe bărbatul celce era în pat l'am îndreptat. Poporul meu ce am făcut vouă și cu ce mi-ați răsplătit mie, în loc de mană cu fiere în loc de apă cu oțet, în loc să mă iubiți pe cruce m'ați pironit. De acum nu voi mai răbda chema-voi neamurile mele și acelea mă vor preamări împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt și eu le voi dărui lor viața de veci.

Bucurați-vă popoarelor — neamurile — că nu voi ați fost aceia care l-ați supărat și răstignit pe Iisus Hristos, ci voi sunteți aceia pe cari El vă cheamă, creștinilor, să măriți pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ca apoi să vă dăruiască vouă viața cea de veci.

Tu ai fost acela o! Iisuse Hristoase care-le ne-ai mântuit pre noi din ghiarele răului, învățătura Ta pentru noi apa cea bună — vie — este din care se adapă tot creștinul, viața Ta pentru noi constituie icoane vii, soare strălucitor, primăvară verde, peste tot Tu vorbești tuturor, bogaților, săracilor, bătrânilor, tinerilor, împăraților celor credincioși și necredincioși.

Cu toate acestea popoarele — neamurile — lumii nu mai vreau să asculte de Tine Doamne. Ele vreau război. Parecă a intrat duhul cel rău între ei.

Popoarele lumii fără Iisus Hristos — Fiul lui Dumnezeu — par niște pământ arate sămănite, dar nesăpate și neplivite.

Omul ară și samănă, Dumnezeu face să crească, El dă ploaie și soare la vreme.

Ce-ar fi o porumbiște sau o grădină de zarzavaturi arată semănată și lăsată în voia soartei? Buruienile ar cutropi-o și omul nu s'ar alege cu nimic. Omul însă o sapă, o plivește și planta crește dezvoltându-se cu voia celui Prea Înalt.

Arați, sămănați și voi, popor în suflete voastre duhul credinței și al iubirii lui Hristos și pliviți buruienile rețelilor care se ivesc și s'ar ivi în sufletele voastre ca apoi plăcându-vă vouă să placă la alții și lui Dumnezeu.

Popoarele lumii au înțeles și înțeleg că ceasul este din urmă și că adevărata pace și primenire sufletească vine dela Iisus Hristos. El este stăpânul vieții și al morții.

Noi românii să fim urmași demni ai moșilor și strămoșilor noștri și ca ei să trăim și să murim în credința noastră a Dumnezeului părinților noștri. Ei au biruit pe toți vrășmașii pentru că au știut să atragă din ceruri prin rugăciune sufletele scumpilor noștri morți din lumea nevăzută cari și ei au fost odată prezenți, așezați, legați de casă și glia pământească. Ei au murit pentru apărarea națiunii, a bisericeii, și a acestui pământ românesc.

Mai presus de toate ei au iubit biserica și au trăit aici prin voia lui Dumnezeu și binecuvântarea bisericeii creștine ortodoxe. În jurul ei s'au adunat mic și mare, sărac, bogat, soldat, împărat de mii de ori în vremuri bune și grele.

Și azi biserica cu turnul și crucea ei sus stă și privește în jos spre poporul lui Dumnezeu și cere binecuvântarea lui Dumnezeu; „cine nu este cu mine este împotriva mea și cine nu adună cu mine: risipește“ (Matei 12.³⁵).

Lt. colonel Coman Ionescu scrie foarte frumos¹⁾ următoarele cuvinte: Și svonuri de războaie sunt multe. „Când veți vedea că unii oameni se vor lăpăda de credință“, luând aminte la Duhuri amăgitoare (I Timotei 3, 1) „când veți vedea că dragostea dintre oameni se va răci“ (Matei 24.¹²) să știți că atunci este aproape sfârșitul.

1) Ortodoxia A. VI No. 35.

Iubite frate și soră! „In zilele acelea de groază, oamenii vor căuta moartea și nu o vor găsi, vor dori să moară și moartea va fugi de ei“ (Apocal. 9. 6). Atunci de multă durere, vor zice munților: „Cădeți peste noi și dealurilor: Ascundeți-ne“.

Trăim timpuri de sfârșit de veac. Războiul ce va fi va aduce sfârșitul civilizației noastre, sfârșitul pământului, sfârșitul lumii. Și acum, ce trebuie să facem? Să ne întoarcem grabnic la Dumnezeu, cât mai este vreme, până când nu vine întunericul — moartea — căci atunci nu mai putem să ne mântuim. Să ne întoarcem la Domnul Hristos, la Evanghelia și Biserica Sa, cerând ertare pentru păcatele noastre. Numai așa, va ridica Dumnezeu mânia deasupra noastră.

Pr. Aurelian Șt. Chepic.

Sufletul Astei Bănățene, d-l Sabin Evuțianu.

Serbările Astei din Logoj au depășit cadrelor unei solemnități. Astra a înlăturat reclama stearpă a discursurilor lipsite de fapte și și-a înrădăcinat adânc temeiurile spirituale. În ființa etnică a poporului, după însuși concepția de lucru a Augustei Instituțiuni Regale, Serviciul Social.

Serbarea a prilejuit o demonstrație, o poadoabă și un triumf pentru dascălimea bănățeană.

Dascălii, în fiecare sătuleț, în orice colț de țară, își croiesc cărări de muncă prin fapte de preț, pe care societatea le primește azi ca pe un exemplu de urmat.

În fruntea acestor dascăli se găsește azi d-l Sabin Evuțianu președintele Astei Bănățene și directorul Serviciul Social din Ținutul Timiș.

Activitatea misionară a d-lui Sabin Evuțianu începe dela creșterea și luminarea copiilor și se continuă neobosită până la îngrijirea serioasă și infinită a dascălimii.

Zi de zi sub impulsia frumosului s'a silit să îmbogățească sanctuarul învățaturii și spiritualității bănățene în calitatea sa de inspector general.

Inspector de o moralitate exemplară, incapabil de ură ori răutate, generos, perfect înțelegător al oricărei situații, pentru care este iubit și respectat de toți câți îl cunosc.

Învățământul de ieri și astăzi a fost îndru-

mat în permanență de D-Sa. Decenii și-a cheltuit puterile de diriguitor spiritual într'o revărsare amplă și metodică.

A fost mare dascăl și înainte de unire și mare a rămas și pentru noi.

Ca profesor ne-a legat suflet de suflet, iar în unele vremuri de grea cumpănă, ni-a dat imboldul și tăria trebuitoare. El știa să imprime caracterul specific firii lui, promptitudine în datorie, cavalerism în purtare și interes în studiul migălos al materiei pe care o preda. Acolo, la catedra ilustră dela Arad ori Caransebeș, a aprins flăcări cari trebuiau să crească, să ne cuprindă pe toți mai târziu. La aceste catedre, ca în niște biserici, tinerii învățau să simtă și să cugete românește.

A făcut din profesie un apostolat iar din catedră un amvon.

Dar pe lângă îndatoririle școlare, Dl S. Evuțianu a luat parte activă la toate manifestațiunile vieții românești și creștinești din Banat. A fost întotdeauna în fruntea acestor manifestațiuni.

La Logoj glasul Dlui S. Evuțianu a risipit peste toate neînțelegerile, contradicțiunile și aprehensiunile, parola sacră a păcii bănățene, legământul solemn al înfrățirii și acea afirmare a ordinii sub lozincă spiritualității românești și sub semnul disciplinei intelectuale și sufletești.

Logojul, acest „neîntrecut depozitar al atâtor tradiții înălțătoare de neam și al atâtor porniri generoase în veacuri apuse“, a înțeles, prin acea antenă a sensibilității sufletești bănățene, glasul și porunca acestei vremi.

A înțeles că pentru a porni „trunca“ din cântece și voioșie, trebuie să fie el înainte de toate, un șantier de lucru.

Cu dragoste de dascăl, Dl S. Evuțianu a știut și va ști întotdeauna să facă din Serviciul Social o școală a faptelor și solidarității sociale, o școală a înțelegerii și armoniei sociale, o școală a gândului bun, a respectului între semeni și a virtuților sociale.

Dl Inspector general Sabin Evuțianu s'a dăruit Banatului, s'a dăruit în totul misiunii ce i s'a încredințat.

Iosif Crețiu.

Puțin aluat dospește toată frământătura.

Galateni V, 9.

LEGEA

pentru înființarea Serviciului Social.

CAPITOLUL V

Institutul de Cercetări Sociale al României.

Art. 16. — Se înființează Institutul de Cercetări Sociale al României în scopul de a organiza, conduce și coordona lucrările din toate domeniile sociale consacrate cunoașterii științifice a țării și neamului. Institutul va contribui la stabilirea planului de lucru al Serviciului Social, prin cunoașterea țării cu ajutorul cercetărilor monografice ale satelor și orașelor. Sediul Institutului este la București.

Institutul va cuprinde și Institute de cercetări regionale care vor lucra sub directivele și sub controlul Institutului din București.

Institutul dobândește prin această lege personalitate juridică. El se organizează și se conduce prin propriile sale organe, alcătuindu-și statutele, regulamentul de funcționare; de asemeni își administrează patrimoniul.

În vederea coordonării lucrărilor pentru cunoașterea țării, Institutul este însărcinat a federaliza Institutele publice și particulare care au activitate în legătură cu aceste lucrări.

Comitetul permanent al Serviciului Social va desemna, în termen de cel mult trei luni dela publicarea acestei legi, persoanele care vor face parte din comitetul de organizare al acestui Institut și care vor fi alese dintre membrii Institutelor ce se vor federaliza.

Comitetul de organizare al Institutului va redacta statutul și regulamentul lui.

Serviciul Social va aloca în fiecare an sumele necesare funcționării Institutului și va pune la dispoziție localul necesar acestui Institut.

CAPITOLUL VI

Școlile de Îndrumare ale Serviciului Social.

Art. 17. — În vederea unei pregătiri gospodărești și cetățenești a sâtcenului, adaptată nevoilor locale și planului de reorganizare a vieții satelor românești și în vederea pregătirii sâtenilor pentru munca ce o vor desfășura în Căminul Cultural, se organizează cursuri și școli țărănești.

În același scop, se creează pe lângă unitățile oștirii, cămine culturale ostășești.

Art. 18. — Pentru pregătirea conducătorilor de Cămine Culturale, precum și pentru pregătirea corpului didactic al școlilor țărănești, se organizează cursuri temporare și școli permanente.

Art. 19. — Pregătirea tuturor tinerilor obligați a împlini Serviciul Social, precum și forma-

rea cadrelor de conducere ale acestui serviciu, se vor înfăptui prin cursuri și școli permanente, organizate după program special.

Art. 20. — Pentru buna lor îndrumare în programul Serviciului Social, toți conducătorii satului, funcționarii administrativi și profesioniștii salariați de Stat, județ sau comună, arătați în art. 11 al acestei legi, vor fi chemați la cursuri de perfecționare.

Art. 21. — În programul școlilor și cursurilor organizate de ministere și instituțiile anexe se vor trece lucrări de îndrumare în munca de ridicare culturală a satelor și orașelor, potrivit cu programul de lucru al Serviciului Social.

CAPITOLUL VII

Personal.

Art. 22. — Funcționarii superiori și inferiori ai Serviciului Social și ai subdiviziunilor lui sunt asimilați funcționarilor de Stat; ei vor fi supuși ierarhiei funcționarilor de Stat și vor fi plătiți după gradul ce-l au, potrivit cu normele de salarizare în vigoare pentru funcționarii din ministere. Ei se bucură de stabilitate, prin derogare dela legile cu dispoziții contrare celei de față.

Membrii corpului didactic primar și secundar pot fi detașați cu anumite atribuții pe lângă Serviciul Social sau secțiile sale. Timpul cât aceștia sunt astfel detașați li se ține în seamă pentru definitivări, înaintări, gradații și ani buni pentru pensie.

Toate numirile, detașările și angajările se vor face prin decizii date de către președintele Serviciului Social. Deciziile de numirea definitivă a funcționarilor Serviciului Social se publică în Monitorul Oficial.

Anii de serviciu prestați la Serviciul Social se vor calcula la drepturile de pensie, când funcționarul trece la altă instituție de Stat, județ, sau comună, respectându-se, la numire, gradul pe care funcționarul l-a avut la Serviciul Social.

Toate dispozițiile din decretul-lege pentru organizarea și funcționarea „Străzii Țării“ (promulgată cu înaltul decret regal Nr. 3.424 din 7 Octombrie 1937 și publicată în Monitorul Oficial Nr. 233, partea I din 8 Octombrie 1937), privitoare la funcționarii detașați din învățământ sau din alte ministere sau instituții de Stat (art. 12 și 14 din decretul-lege „Straja Țării“), se aplică și Serviciului Social.

CAPITOLUL VIII

Buget; Local.

Art. 23. — Bugetul Serviciului Social constitue un buget autonom, care se supune spre

aprobare Consiliului superior de îndrumare.

Cheltuelile din bugetul Serviciului Social se aprobă, conform prevederilor bugetare, de către președintele comitetului permanent de conducere și administrare.

Fondurile Serviciului Social sunt alcătuite din:

1. Subvențiile anuale date de Stat și de Ținuturi.

2. O contribuție de 2 la sută din veniturile ordinare ale comunelor.

3. Veniturilor publicațiilor proprii și ale altor întreprinderi.

4. Donații și legate.

Toate aceste venituri se depun într'un cont special, la Banca Națională, constituind „Fondul Serviciului Social“.

Statul, Ținuturile și comunele vor pune la dispoziție localurile necesare instituției Serviciului Social.

Correspondența instituției Serviciului Social este scutită de taxe poștale.

CAPITOLUL IX

Dispoziții Finale.

Art. 24. — Un regulament de organizare și funcționare a Serviciului Social se va alcătui de această instituție prin organele ei de conducere în termen de maximum 3 luni dela publicarea acestei legi.

Art. 25. — Fundația Culturală Regală „Principele Carol“ este însărcinată cu aplicarea Serviciului Social prevăzut în legea de față.

Sfântul Părinte Clement Alexandrinul.

(Continuare)

De Pr. Ioan Nicorescu.

10. *Clement consideră căsătoria creștină, la care fine atât de mult, ca pururea fecioria.* „Fiecare, deci atât cel care și-a ales fecioria, cât și acela care pentru urmarea neamului omenesc s'a căsătorit, trebuie să stăruiască în hotărîrea sa“ (Strom. III, 12). „Cel ce s'a hotărît a rămâne în feciorie, adevărat să nu se însoare, acela să rămână necăsătorit“ (L. c. XV, p. 1197).

Părerii individuale ale lui Clement.

11. Există un loc curățitor, unde credincioșii pentru păcatele făcute după botez, pentru cari nu s'au căit deplin, au să se căiască acolo, mai înainte de a se învrednici de vederea feței lui Dumnezeu. Această căință constă din torturi grele, după aceea, dacă s'au sfârșit și trecut acelea, în mari dureri de căință „și totuși nu s'au învrednicit de gloria cerească“ (L. c. VI, 14). Numai gnosticul, adevărat creștinul adevărat

„care aici pe pământ a ajuns la omul deplin și chipul Domnului“ ajunge îndată, pentru că „a devenit asemenea îngerilor în posesia bogăției cerești“ (L. c. VI, 14; VII, 10). Clement împărtășește în trepte curățirea durerii sufletelor ce nu s'au curățit de tot, precum tot trepte sunt pentru mărirea cerească după vrednicie.

Aceia trebuie să fie cu compătimire față de ceice sunt aleși spre curățire (L. c. VII, 12).

12. Clement ne dă îndeosebi în scrierea sa „Paedagogul“ minunat de frumoase maxime de viață morală. „Viața creștină, zice el, constă în urmarea lui Hristos“ (Paed. I, 6). În biserică creștem întru această viață și viețuim într'ansa. Pentru aceea ne îndreaptă el pe noi cu frumoasele cuvinte: „O, învățăcei ai unei fericite pedagogii! Să umplem noi frumoasa față a Bisericii, să alergăm la dânsa, ca și pruncii la mama lor bună, și dacă am ajuns să fim ascultătorii lui Logos (în și prin Biserică), să laudăm fericita economie a mântuirii (în întruparea, mântuirea Sa și Biserica), prin care omul a fost crescut ca fiu al lui Dumnezeu și sfințit și pentru cer socotit, crescut pe pământ, dar având un Tată sus, pe care-L recunoaște pe pământ. Logosul e întru toate Creator, Pedagog și Învățător“ (L. c. III, 12).

Deosebit de frumos se exprimă Clement despre rugăciune: „Rugăciunea e o alocuțiune către Dumnezeu“ (Strom. VII, 7. T. 9, p. 455). Aceasta se referă și la rugăciunea în taină, ceea ce Dumnezeu degrab o aude: „Cugetele (rugăciunile) sfinților pătrund nu numai aerul, ci toată lumea. Și Dumnezeu pătrunde într'un moment, ca și o lumină, toată lumea“ (L. c.) Rugăciunea e totdeauna de mare folos. Dumnezeu cunoaște pe toți ceice sunt vrednici de Darurile Sale și pe cei nevrednici. Pentru aceea dăruiește Dumnezeu fieștecăruia ceea ce-i este de folos... Deaceia însă, cererea nu e superfluă, pentru că și fără cerere se dau Darurile Sale (L. c.).

Creștinul temător de Dumnezeu se roagă totdeauna și-și întocmește întreaga sa viață asemeni unei zile festive de durată perpetuă. „Să petrecem întreaga noastră viață ca o zi de sârbătoare, convinși fiind, că Dumnezeu e în tot locul și pretutindeni de față; să cultivăm holdele noastre mulțumind lui Dumnezeu; de călătorești, cântă imne pe corabie, și astfel ținem noi la orice altă ocupațiune. Prin aceste (rugăciuni continue) se împreunează creștinul, cu frica de Dumnezeu, cu corurile cerești... Și el se roagă în tot locul, nu însă în public, spre a nu fi observat de lume. Și mergând, și vorbind, și când se odihnește, și când cetește, la fiecare lucrare unde sufletul e activ, se roagă

el în același fel. El se roagă mai întâi pentru iertarea păcatelor, apoi pentru darul, spre a nu mai păcătui și peste acestea de a face bine și spre a înțelege întreaga operă a Domnului despre creațiune și mântuire" (L. c. VII, 7).

Clement înseamnă ca zile de post *Miercuri* și *Vineri* (L. c. VII, 12) și notează în scrierea sa: „Postul e bun cu rugăciune. Post înseamnă în general a se reține dela toate răutățile, atât cu fapta cât și cu cuvântul și chiar și cu gândul“ (L. c. VI, 12).

(Stârșit)

RECENZII

Pr. CONSTANTIN P. BELDIE: Înainte mergătorul Domnului.

Bârlad, 1939. 85 pagini. Preț: 35 Lei.

Reconstituirea biografică a personalităților biblice, alese în răstimpul pedagogic al Testamentului Vechiu, din cronologia istoriei sfinte, răspunde dorinței noastre, de a cunoaște viața acestora, nu numai în latura proeminentă a chemării lor cerești, ci în realitatea complexă de aspecte și momente, așa cum putem noi concepe o viață de om, pentru a o face accesibilă sensurilor noastre.

Pentru ajungerea la acest rezultat, cercetătorul cronologiei biblice întâmpină mari greutăți. Lipsa altor date istorice — în afară de istoria sfântă — îl silește să recurgă la vâste studii de cunoaștere a antichităților iudaice, la exegeza textelor biblice, la confruntarea și paralelizarea cronologiei biblice și, mai puțin, la ipoteze și reflexe personale asupra unei lipse de detaliu din expunerea biblică. Tot ce putem noi prinde din viața persoanelor alese, prin meditații și interiorizări ale sensului chemării lor în lume, sunt prea palide reflexe, pentru a putea completa întrelăsările istoriei sfinte. Transpunând în artă sau psihologie viața sfinților, putem obține admirabilă literatură, îndulcind asprele contururi ale vieții, dar de mică valoare istorică.

Literatura noastră românească, în acest domeniu, constă aproape exclusiv din traduceri și câteva încercări de prelucrare după material străin. Oricum însă, orice lucrare din domeniul istorico-biblic, se situează la loc de cinste, completând o lipsă în literatura noastră.

O încercare de studiu istorico-biblic, asupra sf. Ioan Botezătorul, a reușit Păr. Beldie, în

lucrarea pe care o însemnăm aici, deși vine după alte lucrări românești cu acest subiect, recomandându-o predicatorilor și creștinilor cari caută hrană bună pentru suflet.

În extensiunea unei teze de licență, lucrarea Păr. Beldie epuizează datele cunoscute asupra vieții sf. Ioan Botezătorul, interpelând pe lângă acestea, interesante notițe inter-textuale, cu unele date controversate de teologi.

Lucrarea se menține strict în nota istoriei biblice, după Evangheliile sinopticilor, fiind întregită și cu explicarea pildelor sfântului Ioan Botezătorul.

Desigur, subiectul acesta se poate trata în extensiune mult mai mare, exaurind momentele mari din viața Înainte mergătorului, în care se rezumă chemarea profetică, acum, când începe „plinirea vremii“.

Momentul psihologic al acelei sfinte resemnări — la întâia întâlnire publică a Înainte-mergătorului cu Domnul — deși se realiza prin aceasta destinul și chemarea sa, ridică atât de mult valoarea lui în ochii noștri. Îngenunchiind, Înainte mergătorul se ridică la cea mai înaltă glorie, umilindu-se „ca o slugă cu bună minte“ pe fruntea lui se reflectă cea mai splendidă apoteoză umană: „... Aceluia se cade a crește iar mie a mă micșora“ (Ioan III, 30).

E cea mai frumoasă ținută a omului în fața valorii care-l întrece în strălucire și în aceasta consistă frumusețea, inegalabila frumusețe, a vieții sfântului Profet...

„A mărturisit și nu a tăgăduit...“ (Ioan I, 20) pe Stăpânul său, dar totuși, continuă activitatea sa publică, paralel cu Iisus, care-și începuse activitatea Sa.

Ce s'o fi petrecut în sufletul Profetului, care se retrăsese conștient din drumul unei glorie sigure, — oricât de efemeră ar fi fost — când rând pe rând, chiar învățăceii lui îl părăsesc și se atașează „Celui nou?“

Ucenicii care-i rămăseseră credincioși, încearcă un sentiment de înjosire și reacțiunea par'că mocnește în sufletul lor (cf. Ioan c. III, v. 26).

În cele din urmă, însuși Profetul, trimite solie la Iisus (Luca VII, 18), pentru a primi deplina liniște a sufletului său: autentificarea mesianității Celui vestit de el.

Iată a doua întâlnire — în planul economiei dumnezeiești — între Înainte-mergătorul și însuși Domnul, alt moment culminant și, poate, cel mai impresionant. Stau față în față, un

splendid final omenesc și un început dumnezeesc, într'un sentiment de reciprocă apreciere. Profetul va vedea — prin ucenicii săi — din închisoarea Maherus, semnele prin care Iisus se legitimează ca Messia. („Orbii văd și șchiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud...”) Va crede acum, precum a mărturisit. Capul lui va cădea, după ce însă a fost aureoleat într'un sentiment de apreciere divină, chiar de cuvintele Mântuitorului: „... că zic vouă: mai mare prooroc între cei născuți din femei, decât Ioan Botezătorul, nimeni nu este...” (Luca c. VII, vers 28).

Pr. Marcu Bănescu.

Pr. Dr. P. Deheleanu : Războiul o problemă de morală și sociologie creștină.

Arad, 1939. 106 pagini. Prețul Lei 35.

Una din cărțile de știință teologică ce ne sosește la timp, spre a ne edifica pe deplin asupra unei acute probleme de actualitate.

Autorul împarte lucrarea în două părți: partea primă tratează *despre războiu*, partea a doua despre *pacea lumii*. Părintele Dr. P. Deheleanu pornind dela constatarea, că „intervalele de pace totdeauna au fost scurte” și că „de aceea războiul a fost o problemă mereu actuală”, explică sărăcia în scrieri, care să rezolve această problemă.

Problema războiului părea dela sine, prin urmările sale nefaste, rezolvată, proclamându-se odată pacea; erau destul de dureroase aceste urmări, pentru că cineva să mai prindă gustul unor studii științifice. De aceea lucrarea Părintelui Dr. P. Deheleanu nu numai că răspunde unor necesități actuale de informație, ci se înscrie printre rarele, bine documentatele și serioasele studii ce tratează din punct de vedere științific-teologic această problemă.

Această problemă care, după cum spune însuși autorul în prefață, oferă destule ciudățenii: să arăți răul războiului și simultan să-i justifici inevitabilitatea și necesitatea și totuși să ajungi la o concluzie logică. — este fericit tratată în cele peste 100 de pagini, ceea ce nu împiedică ulterioare complectări, războiul fiind o problemă mereu aceeași dela începutul lumii, condiționată de împrejurări doar altele și înveșmântată doar în forme actuale.

Insistând asupra laturii concrete și practice a războiului, Părintele Dr. P. Deheleanu ajunge la concluzii dintre cele mai originale și mai

prețioase: „Prin urmare Biserica în fața unui războiu dat chiar de Statul ei, stă ca în fața unui mare echivoc. Când Statul este implicat într'un războiu, Biserica încredințată de înțelepciunea conducătorilor Statului, consideră războiul respectiv ca defensiv, justificat și moral admis. În cel mai rău caz îl dissimulează, dar nu-l respinge. Căci numai atunci, nu acordă Biserica un credit moral, când e convinsă, pe bază de dovezi, că acțiunile conducătorilor Statului nu sunt ancorate în principiile *Moralei creștine*. Iar în acest caz își și poate desface legăturile cu Statul. A sta în toate cazurile în poziție hotărât adversă războiului, ar însemna pentru Biserică a-și semna singură, în anumite cazuri sentința de moarte, păcătuind de moarte împotriva Celui ce i-a dat menirea și destinația de instituție istorică, socială și sfințitoare până la sfârșitul veacurilor. Ea are deci datoria să se mențină în istorie (timp) și în societate (spațiu). Prin urmare Biserica trebuie să fie circumspectă și să aibă mereu prezentă menirea ei din viitor, de instituție istorică și socială-sfințitoare și mântuitoare. Totuși, în general, ea poate admite războiul ca *ultima ratio*” (pg. 78).

Adânc liniștitoare și cu aceleași prețioase aporturi este partea doua a lucrării, care tratează despre pacea lumii, din ce în ce mai prețios vândută nouă, cari trăim sub zodia ultimelor evenimente.

Autorul studiază temeinic pacea sub unghiurile sale juridice și morale, odihnindu-se nostalgic pe temelia scripturară a Vechiului și Noului Testament: „Temeliile morale și religioase ale păcii în duhul lui Hristos, sunt mult mai puternice pentru menținerea acesteia, decât sunt cele juridice. Ele sunt date în seama Bisericii. Aceasta are puterea morală de a le întemeia și promova, făcând dacă nu ea, măcar prin mijlocirea ei un pact moral al națiunilor, în baza căruia să se infiereze războiul ca o infamie de prisos, atâta vreme cât Biserica și interesele sufletești ale acesteia sunt la înălțime și uniform de respectate pretutindeni. În caz contrar tratatele, protocoalele, pactele etc. ajung unele banale, monede diplomatice depreciate, în urma unei crase inflații a lor” (pg. 105).

Cartea, răspunzând pe deplin scopului propus de autor, se înscrie printre rarele lucrări reușite de morală și sociologie care tratează problema războiului și a păcii, îndrituind pe autor la aceeași muncă, mereu creatoare, de care a dat deajunsă dovadă și până acum.

Prof. Dr. Petru Rezuș

Ș T I R I

Hirotonire. Prea Sfințitul Părinte Episcop Vasile a hirotonit săptămâna trecută întru diacon, presbiter și duhovnic pe candidatul *Nicolae Terfaloagă*, profesor de Religie la liceul „Traian Doda” din Caransebeș.

Incheierea anului școlar. Cu finea lunii Iunie școlile și-au închis porțile, populația școlară risipindu-se în toate părțile. La Academia noastră teologică anul școlar s'a încheiat, ca întotdeauna, la Sânziene. S'a făcut rugăciune de mulțumită în catedrală și în urmă, în chip festiv la școală, directorul Dr. Z. Muntean a încheiat cu o scurtă alocuție. Vrednică de remarcat a fost și încheierea anului la Școala Normală de învățători. Aceasta a fost precedată aci de botezul unui elev nazarinean și de sfințirea fanfarei școlii.

Biserica pe vârful Muntelui-mic. Intreprinderile electro-mecanice R. C. A. ale municipiului Timișoara, conduse de inginerul Cornel Micloși ridică pe vârful Muntelui-mic o bisericuță de lemn după stilul vechilor noastre biserici de lemn. Astăzi se sfințește piatra fundamentală a bisericii care se zidește în terenul comunei Borlova, dând Comunitatea de Avere din Caransebeș întreg materialul pietros și lemnos.

Parohiile nu beneficiază de prevederile legii conversiunii din 1934. Înalta Curte de Casație în secțiuni unite — sub președinția d-lui primpreședinte Andrei Rădulescu — a rezolvat dubla divergență ivită la s. II, asupra unei probleme de drept de covârșitor înțeles pentru parohii în deobște.

Discuțiunea se purta anume asupra chestiunii de a se ști: dacă în aplicațiunea disp. art. 1 și 30 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, parohiile Bisericii Naționale Ortodoxe Române, pot beneficia de dispozițiunile sus-zisei legi.

Procesul era între creditoarea Ana V. Soare și debitoarea urmărită parohia bisericii Dichiu-Tirchilești.

Prima instanță hotărâse că parohiile fiind persoane juridice de drept public, cărmuite de regim propriu, special, nu beneficiază de ocrotirea legii conversiunii în ce privește executarea creanțelor contractate.

Curtea de Apel, infirmase însă acest punct de vedere; primind apelul parohiei în chestiune, i-a recunoscut favoarea legii și a înlăturat urmărirea (trimțând pe creditoare la procedura de lichidare a datoriei în rate, cu reduceri și pe largă păsuire).

Înalta Curte a admis recursul făcut de creditoarea urmăritoare. A casat decizia Curții de Apel, iar în fond a respins apelul parohiei.

A decis astfel că: Parohiile nu pot beneficia de art. 1 și 30 din Legea conversiunii.

Spovedania și Duhovnicia

de Pr. PETRE VINTILESCU.

DECANUL FACULTĂȚII DE TEOLOGIE BUCUREȘTI.

Publicațiune de licitație.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu eparhial No. 3613 E ex 1939 se publică licitație cu oferte închise pentru darea în întreprindere a lucrărilor de zidire a bisericii ort. române din comuna Crai-Nou (Rudna) pe ziua de 25 Iulie 1939, ora 10 a. m. în localul școlii primare din loc.

1. Planul și devizul de spese, condițiunile generale și speciale se pot vedea la oficiul parohial ort. român din Crai-Nou.

2. Concurenții vor înainta de odată cu ofertele închise și vadiul de 6% din prețul oferit în numerar sau efecte.

3. La licitație se admit numai arhitecți, ingineri și măștrii constructori cari posedă autorizația recerută.

4. Antreprenorul asupra căruia va rămâne lucrarea, va restitui comunei bisericesti suma prevăzută în condițiunile generale de 4% pentru elaborate tehnice.

5. Concurenții nu pot pretinde spese de deplasare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a preda lucrările acelu antreprenor în care va avea mai mare încredere.

Crai-Nou, la 30 Iunie 1939.

Liviu Vinulescu

preot, președintele cons. paroh.

Gh. Câmpeanu

notarul cons. paroh.

Mașini de scris

se pot procura prin
Librăria Diecezană.

Kappel Portativ . . . . . Lei 8.500
Kappel Standard (de birou) „ 19.000

Icoane mari

aplicate pe carton

mărimea 25/35 cm.

(se folosesc ca prăznicar)

se află spre vânzare la
Librăria Diecezană
cu prețul de:

35 Lei.